

La Renaixença del segle XXI

written by Jaume Renyer | 5 de gener de 2017

Aqueix cap d'any enceta un tombant decisiu, però no definitiu, del conflicte polític entre el poder estatal espanyol i el poble de Catalunya que vol autodeterminar-se. És un bon moment, imprescindible, per a la reflexió.

La mentalitat col·lectiva és el preludi i el garant de la permanència de la nació, això és així en tots els pobles del món que sorgueixen i resisteixen les adversitats de la història, perquè els qui renuncien a la pròpia identitat acaben -de grat o per força- essent assimilats a d'altres pobles.

Els territoris catalans conquerits per Castella i França entre 1659 i 1714 foren esquarterats administrativament per estats ocupants i el trauma col·lectiu comportà l'esvaïment de l'ànima nacional a la qual al·ludeix Antoni Rovira i Virgili, entre altres historiadors. L'ànima provinciana va substituir, i encara dura, l'esperit d'antany fins que a mitjans del segle XIX comença la Renaixença, cultural i econòmica primer, política després, basat en la retrobada creativitat i capacitat d'innovació basada en l'esforç i el treball (intel·lectual, empresarial, jurídic) que ha estat un dels senyals identificatius de la personalitat comuna dels catalans.

Aqueix impuls renaixent es va renovant i fructificant, malgrat les adversitats i els propis fracassos, fins al 1939, i fins i tot a la postguerra intel·lectuals com Josep Trueta, Jaume Vicens, Francesc Maspons, Josep Benet aconseguen fer rebrotar la catalanitat. Però el franquisme genera, de retruc, una ideologia de substitució que desplaça les precedents esdevenint hegemònic fins avui dia una mena de progressisme abstracte i banal, políticament estèril, refractari a la catalanitat que avui demostra la inconsistència dels seus

propòsits quan esdevé el principal obstacle a la independència de Catalunya.

Les causes d'aqueixa situació cal cercar-les en el menysteniment de la pròpia identitat, presentant la catalanitat com una rèmora estàtica que cal sacrificar a l'altar de les causes alienes i llunyanes. La degradació de la llengua, fent objecte de befa el fet de parlar-la dignament, és un símptoma d'aqueixa actitud pròpia dels qui han optat per la submissió al supremacisme espanyol. L'abandó de la tradició jurídica i constitucional anterior a 1714 és un altre senyal d'aqueixa mesquina intel·lectual imputable -sobretot- a les elits acadèmiques i mediàtiques que propugnen l'assimilació a l'espanyolitat. La postergació dels elements morals, culturals i simbòlics de la catalanitat és un altre fet habitual en la vida social que hom no pot compatibilitzar de cap manera amb la voluntat democràtica en pro d'una sobirania catalana.

Partint de la consciència de la realitat diversa que viu la comunitat nacional catalana des de Salses a Guadamar cal una nova renaixença cultural i política que enllaci a la iniciada fant més de cent cinquanta anys i acabi amb l'eixorc domini del sistema de valors -esgotat- del progressisme (antiliberalisme, antieuropeisme, antisionisme). Cal recuperar el sentit de continuïtat històrica com un valor fonamental per la lluita independentista, ja que l'experiència demostra que només els pobles que valoren la pròpia identitat (kurds, jueus..) són capaços de reeixir front als totalitarismes.

La renaixença correspon incentivar-la als intel·lectuals amb consciència nacional, no podem esperar que ho facin els hispanocèntrics i cosmopolites, i dotar de referents morals a tot el poble malgrat l'hostilitat del poder i els col·laboracionistes. Joan Fuster ho és pels valencians, i els catalans en general, malgrat la forçada minorització del seu pensament. L'actual procés sobiranista al Principat necessita ser consolidat amb aqueix esperit que s'haurà d'anar forjant en la adversitat creixent del conflicte en curs amb l'ordre

estatal establert. TV3 i el mateix IEC, per posar dos exemples d'organismes teòricament al servei de la catalanitat, no estan a l'alçada de les exigències d'una llengua que ha de lluitar per sobreviure. Cal divulgar la idea de renaixença i anar coordinant els esforços que vagin en aqueixa direcció arreu dels Països Catalans.

[Blog d'en Jaume Renyer](#)